

Hồi 43

Chân Diện Cố Nhân

L

âm Qui thét lên một tiếng:

- Người phải chết.

Cùng với tiếng thét như thể gã đang trút cơn cuồng nộ vào Lâm Tứ, lưỡi kiếm trong tay gã nhắm chiếc gáy đâm thẳng xuống. Cái chết chỉ dừng lại cách Lâm Tứ đúng một sợi tóc mà gã có thể cảm nhận rõ mồn một khí lạnh từ mũi liếm tỏ ra làm gai cả cột sống.

Không phải Lâm Qui tha Lâm Tứ, hay không dám giết gã tiểu thần thâm tội nghiệp mà chỉ vì lưỡi kiếm bị chặn lại bởi thủ pháp của Hạ Tuấn Luận. Sự xuất hiện của Tuấn Luận quá ư đột ngột vô cùng, cực kỳ đúng lúc đến độ Lâm Qui chẳng biết chàng đến từ lúc nào. Mặc dù bị Tuấn Luận giữ chặt lưỡi kiếm trong tay rồi mà Lâm Qui vẫn cố sức nhận nó xuống, nhưng không làm sao nhích được mũi kiếm chết chóc kia chạm được tới cổ Lâm Tứ

Cạch...

Lưỡi kiếm bị bẻ ngang ngay tận đốc kiếm, mặc dù thanh kiếm của chưởng môn phái Tuyết Sơn là một thanh báu kiếm.

Đến lúc này Lâm Qui mới sờ sững nhận ra chuyện gì đã xảy ra với mình. Y bất giác hỏi:

- Người đó à?

Không màng đến lời nói của Lâm Qui, Tuấn Luận từ từ đỡ Lâm Tứ đứng lên. Bộ mặt Lâm Tứ méo xệch trông thảm hại và tội nghiệp. Thậm chí y phải bật khóc như thể vừa được tái sinh lần thứ hai.

Tuấn Luận hỏi Lâm Tứ:

- Lâm đệ có sao không?

Lâm Tứ vẫn chưa hoàn hồn lập bập nói:

- Hử đệ vẫn còn sống?

- Vẫn còn sống. Nếu đệ chết thì huynh sẽ nhúng tay vào máu. Và người đầu tiên tay huynh nhuộm máu chính là Lâm thiếu gia của phủ Cửu Thiên Tuế.

Tuấn Luận nhìn lại Lâm Qui. Ánh mắt của chàng khe khẽ đến độ khi Lâm Qui vừa chạm đến thì thân gã đã nổi đầy gai ốc.

Lâm Qui rụt rè nói:

- Bách Thủ Thư Sinh Hạ Tuấn Luận. Các hạ dám xen vào chuyện của Lâm thiếu gia?.

Thần nhãn đầy uy quang của Tuấn Luận ánh lên cái nhìn tàn nhẫn chém xả vào mặt Lâm Qui. Chàng từ tốn nhưng cất lời đáp trả bằng chất giọng lạnh như băng giá:

- Nếu tại hạ đến trễ thì Lâm Tứ đệ của tại hạ sẽ chết bởi sự tàn nhẫn của Lâm công tử.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Lâm công tử có biết Lâm Tứ chết thì điều gì sẽ xảy ra không?

Lâm Qui cười khẩy một tiếng:

- Thì ngày này năm sau là ngày tế vong hồn tên tiểu tử thúí đó.

Lời còn đọng trên miệng Lâm Qui thì trào công của Tuấn Luận với bóng long trào chụp tới. Lâm Qui chớp thấy đầu rồng thì trào của Tuấn Luận đã đặt vào yết hầu gã rồi. Gã cảm thấy nghẹt thở tưởng chừng không thể thở được nữa.

Tuấn Luận chậm rãi nói:

- Lâm Tứ chết, Lâm công tử biết chuyện sẽ đến với Lâm công tử chứ? Chắc chắn một điều, Lâm thiếu gia sẽ cùng đi với Lâm Tứ đệ của tại hạ, mặc dù điều đó tại hạ không bao giờ muốn.

Mặt Lâm Qui biến sắc:

- Các hạ định giết bổn thiếu gia sao? Người biết làm như vậy thì người đã phạm một sai lầm lớn đó.

- Tại hạ chẳng sợ một sai lầm nào một khi mình hành động. Nhưng đã quyết định thì tại hạ chấp nhận tất cả những hậu quả trút lên đầu mình.

Buông một tiếng thở dài, Tuấn Luận nói tiếp:

- Lâm thiếu gia có đồng ý bỏ qua lợi chuyện cũ với Lâm đệ của tại hạ không?

Lâm Qui gật đầu:

- Lâm thiếu gia xem như chẳng bàn đến nữa, nếu như người chịu buông trao công của người khỏi vết hầu Lâm thiếu gia.

Tuấn Luận mỉm cười, từ tốn nói:

- Quân tử đại trượng phu, và tại hạ không muốn một lần nữa phải khống chế Lâm thiếu gia.

Chàng nói dứt lời thì thu hồi trao công, quay bước trở lại bên Lâm Tứ. Đặt tay lên vai Lâm Tứ, Tuấn Luận nói:

- Lâm đệ. Chúng ta đi thôi.

Lâm Tứ lờm Lâm Qui. Y lắc đầu thở hắt một tiếng nghển mặt nói:

- Lâm Tứ và Lâm Qui chẳng có dòng tộc gì hết. Mai này gặp nhau Lâm công tử đừng nhìn mặt Lâm Tứ này đó.

Tuấn Luận và Lâm Tứ dậm bước thì Lâm Qui thét lớn:

- Bắt cả hai gã đó cho bốn thiếu gia.

Gã rống lên tiếp:

- Không bắt được thì giết gã... Bất cứ ai làm được điều đó, bốn thiếu gia sẽ trọng thưởng hậu hĩ.

Nghe Lâm Qui nói, Lâm Tứ phẫn uất thét lớn:

- Người đúng là thứ tiểu nhân bỉ ổi. Thứ không biết giữ lời, hạng ngoa ngôn xảo trá.

Trong khi Lâm Tứ thét lên như vậy thì bọn võ phu theo hầu Lâm Qui đồng loạt rút binh khí lao vào tập kích Tuấn Luận. Kiếm ảnh như rừng đồng loạt chụp xuống Tuấn Luận và Lâm Tứ. Một tay Tuấn Luận chụp lấy thắt lưng của Lâm Tứ quăng lên cao ba trượng còn hữu thủ thì phối hợp với bộ pháp thần kỳ, loáng cái đã tước hết những thanh kiếm trong tay bọn võ phu của Lâm Qui. Chàng xoay một vòng những lưỡi kiếm đó thoát ra, như những ngọn phi tiễn.

Phập... phập... phập.

Kiếm của gã nào được trả về gã đó nhưng không phải trả vào tay họ mà lại ghim thẳng vào tâm trung bản thủ, rồi cắm phập xuống đất. Cùng với thủ pháp trả kiếm thần kỳ, Tuấn Luận lướt lên thộp lấy Lâm Tứ nhẹ nhàng hạ xuống đất.

Chàng đứng dạng chân nhìn Lâm Qui.

Lần này đối mặt với Tuấn Luận. Lâm Qui biến sắc, chẳng còn dám vọng động nữa, thậm chí thối lui luôn ba bốn bộ.

Lâm Tứ thét lớn vừa chỉ vào mặt Lâm Qui:

- Người đáng chết lắm... Người đáng chết lắm.

Lâm Qui không màng đến lời của Lâm Tứ mà cứ thối bộ. Y lùi mà quên cả những gã thuộc nhân đang bò dưới đất rên rĩ bởi lưỡi kiếm như đã khóa chặt chúng xuống mặt đất.

Lâm Qui vụt quay lưng bỏ chạy. Y có nằm mơ cũng không thể nào tưởng tượng được thủ pháp siêu phàm của Hạ Tuấn Luận.

Lâm Tứ nhìn lại vị chưởng môn phái Tuyết Sơn nói:

- Lão chưởng môn này thấy người bị hiếp đáp không ra tay cứu giúp mà còn theo dõi ăn tàn hùa với Lâm thiếu gia nữa.

Mặt Ngô Tất Nhiên đỏ bừng.

Tuấn Luận đặt tay lên vai Lâm Tứ:

- Thôi đi... Tự khắc Ngô chưởng môn sẽ hổ thẹn với hành động của mình. Chính vì những vị chưởng môn như Ngô tiền bối mà Tuyết Sơn phái chưa bao giờ đạt được danh tiếng trên chốn giang hồ khiến bằng hữu nề phục.

Lâm Tứ lườm Ngô Tất Nhiên, khinh khỉnh nói:

- Lão về mà hàn thanh kiếm khác đem cho Lâm thiếu gia mượn nữa nhé. Nhìn mặt lão, Lâm Tứ này chán chết đi được.

Lâm Tứ đi cùng với Tuấn Luận bước ngang qua trước mặt Ngô Tất Nhiên. Bất ngờ y như thể bị vấp té, nhào vào người Tất Nhiên, nhưng lão chẳng dám làm gì Lâm Tứ.

Lâm Tứ phủ hai ống tay áo:

- Cáo lỗi... Cáo lỗi...

Vì chưởng môn phái Tuyết Sơn chỉ biết nhìn Lâm Tứ mà chẳng nói nửa lời. Lão im lặng, nhưng trong ánh mắt đã thoát hiện những luồng hung quang rờn rợn.

Khi Tuấn Luận và Lâm Tứ vừa bước qua mặt chưởng môn phái Tuyết Sơn thì bất ngờ, lão vung hàn băng chưởng đánh vào lưng hai người.

Chưởng ảnh của họ Ngô đánh từ phía sau Tuấn Luận và Lâm Tứ. Với thân phận một chưởng môn nhân mà Ngô Tất Nhiên công kích Lâm Tứ và Tuấn Luận

từ phía sau thì lão đã chẳng còn xem danh dự và uy nghi của Tuyết Sơn phái, mục đích của Ngô Tất Nhiên là chỉ muốn đắc lợi trong một chưởng Hàn Băng đấy thôi.

Những tưởng đầu Hàn Băng chưởng của họ Ngô đã ném trúng lưng Tuấn Luận lần Lâm Tứ nhưng sự biến bất ngờ lại xảy ra khi lão vừa nhả kinh thì chưởng ảnh lại bị thủ pháp bách biến của Tuấn Luận khiến cho đao ngược lại đánh vào ngay tâm huyết.

Bốp...

Ngô Tất Nhiên dụng Hàn Băng chưởng công Tuấn Luận và Lâm Tứ thì sự biến lão lại công chính lão mà lão cũng không thể nào ngờ tới được. Hứng trọn một chưởng Hàn Băng của chính mình, Ngô Tất Nhiên phải thối lui hai bộ, thân lão như thể đóng băng bởi khi chưởng lạnh giá. Lão cứ rùng mình liên tục, hai hàm răng thì nghiến chặt vào nhau phát ra những âm thanh ken két.

Ngô Tất Nhiên lập bập nói:

- Sao... Sao?

Lão muốn nói câu gì đó nhưng hàn khí khiến cho lão không thể nào nói được. Lão phải ngồi bệt xuống đất để vận công điều tức nếu không muốn mất mạng bởi hàn chưởng của chính lão..

Tuấn Luận nhìn Ngô Tất Nhiên khẽ lắc đầu Lâm Tứ thì chỉ tỏ nói:

- Không sai mà... Người tiểu nhân thì đi cùng với kẻ tiểu nhân không sai mà... Đường đường là một chưởng môn mà chẳng có phong độ tí nào. Lão chẳng đáng là chưởng môn nữa.

Lâm Tứ vừa nói vừa sấn tới, nhưng Tuấn Luận đã nắm tay y lại:

- Lâm đệ.

Lâm Tứ vùng vằng:

- Hạ đại ca, để cho đệ dạy cho lão chưởng môn này bài học về danh phái chứ.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Không cần đâu, Ngô chưởng môn đã bị nội thương rồi. Bấy nhiêu đó Ngô chưởng môn cũng đủ biết và suy nghĩ lại những gì chưởng môn đã làm.

Chàng vỗ vai Lâm Tứ:

- Chúng ta đi thôi... kẻo sẽ có thêm những chuyện phiền phức đó.

Lâm Tuấn và Tuấn Luận rảo bước bỏ đi. Lâm Tứ vừa đi vừa nói:

- Hạ đại ca...

Tuấn Luận nhìn sang Lâm Tứ. Gã hỏi:

- Sao đại ca biết đệ gặp nạn mà cứu vậy?

Tuấn Luận mỉm cười:

- Huynh theo chân Lâm Qui đấy mà.

Lâm Tứ tròn mắt:

- Gã đại đạo Lâm tặc đó giờ đã là thiếu gia của Phủ Thiên Tuế. Nghĩ cũng lạ thật. Trước đây gã theo chân Long Cơ Bà Bà hết gây chuyện quái ác này đến chuyện quái ác khác, nay lại được làm nghĩa tử của Cửu Thiên Tuế thì hẳn còn khuấy động như thế nào nữa. Ông trời thật là bất công.

Y nhìn lên mặt Tuấn Luận:

- Hạ huynh không trừ khử tên Lâm tặc nọ thì có ngày hẳn còn gieo họa nữa.

Mặt Tuấn Luận sa sầm xuống:

- Huynh tự biết. Nhưng huynh có điều khó xử đối với Lâm thiếu gia. Hay nhất là từ nay Lâm đệ nên tránh xa gã họ Lâm đó.

Lâm Tứ nheo mày.

- Lâm tặc có gì mà khiến huynh khó xử?

- Ồ... thì khó là khó xử.

Lâm Tứ chợt kéo Tuấn Luận vào một tửu điểm. Hắn đi thẳng đến quầy tiểu nhị gọi luôn vô rượu năm cân cùng những thức ăn ngon nhất, rồi lấy trong ống tay áo ra chiếc túi gấm thêu một ngọn sơn phủ đầy bằng tuyết, lấy trong đó một nén vàng trả cho gã tiểu nhị.

Y ôm gói thức ăn và bầu rượu quay trở ra. Tuấn Luận nhìn Lâm Tứ:

- Đệ lại trở nghề thần thâu.

- Hây... Đệ đâu có muốn nhưng tại cái lão chưởng môn Tuyết Sơn phái buộc tay đệ ngựa ngáy, lấy hầu bao của lão để bỏ ghét thôi mà.

- Nhưng huynh không muốn đệ tiếp tục trở nghề thần thâu của mình nữa.

Lâm Tứ giả lả cười:

- Lần này thôi... Lần này thôi.

Lâm Tứ vừa nói vừa bẽn lễn nhìn nơi khác.

Tuấn luận hỏi:

- Lâm đệ đến đây làm gì?

Lâm Tứ miễn cưỡng nhìn lại Tuấn Luận. Y e dè nói:

- Đến Hàm Dương lần này không phải ý của đệ đâu.

Vẻ mặt Tuấn Luận lộ rõ những nét cau gắt:

- Không phải ý của đệ thì hẳn là ý của Tô Bằng Lệ.

- Thì chính Tô tử tử đưa ra ý này.

Lâm Tứ dừng bước nhăn nhó nói:

- Tô tử tử đến Hàm Dương chủ đích muốn gặp lại Hạ đại ca.

Y tạo một nụ cười giả lả rồi nói tiếp:

- Hạ đại ca... Xem ra lần này Tô tử tử đã yêu đại ca thật rồi đó.

Lâm Tứ quan sát dung diện của Tuấn Luận xem có sự thay đổi gì không khi nghe gã thốt ra câu nói này. Đập vào mắt y là vẻ mặt không một chút biểu cảm, cứ như Tuấn Luận chẳng hề nghe gã nói gì.

Lâm Tứ lí nhí nói tiếp:

- Huynh nghĩ sao?

- Nghĩ gì?

Buông một tiếng thở dài:

- Huynh không yêu Tô tử tử à?

- Đệ hỏi điều đó để làm gì?

Lâm Tứ im lặng. Y tiếp tục bước, nhưng rồi lại dừng bước quay sang Tuấn Luận:

- Hạ huynh... Đệ thấy Tô tử tử tội nghiệp lắm.

- Nếu huynh tội nghiệp Tô Bằng Lệ thì đó chỉ là lòng thương hại mà thôi.

- Nhưng Tô tử tử không còn như ngày xưa nữa.

- Huynh biết. Ngay từ lúc Băng Lệ còn là một trang giai nhân thì Tuấn Luận vẫn là Tuấn Luận. Hiện tại, huynh cũng có nghĩ đến Tô Băng Lệ, nhưng đó không phải là tình yêu.

- Phải chăng chỉ vì Tô tử tử không còn nhan sắc thanh xuân như hôm nào nữa.

- Huynh không phải là người trọng nhan sắc. Đừng nói đến chuyện đó nữa. Băng Lệ đang ở đâu?

- Đệ đưa dẫn huynh đến với tử tử đây.

Tuấn Luận nhìn Lâm Tứ:

- Nếu huynh muốn mọi người mau rời khỏi Hàm Dương...

Lâm Tứ lúng túng:

- Đệ thì lúc nào cũng nghe lời huynh, nhưng còn Tô tử tử...

- Huynh muốn đệ cùng đi với Tô Băng Lệ. Đất Hàm Dương bây giờ không tiện cho hai người lưu ngụ đâu.

Lâm Tứ dừng chân trước một gian khách điểm. Y nói:

- Băng Lệ và... Tuyết Nhi, Đình Khan lẫn Ngự Thần Y ở trong đó đó.

Mặt Tuấn Luận cau có với những nét căng thẳng:

- Huynh không ngờ Băng Lệ và đệ lại dẫn cả Tuyết Nhi, Đình Khan đến Hàm Dương. Sao lại có thể hồ đồ như vậy chứ? Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế và ta lúc này như thế nào hẳn đệ và Băng Lệ phải hiểu ra chứ. Hai người thôi đã là chuyện khó xử cho huynh rồi, giờ lại thêm cả Tuyết Nhi, Đình Khan thì nếu như Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế phát hiện được, chuyện sẽ như thế nào không?

- Ngự Thần Y muốn gặp huynh. Mà Ngự Thần Y đi thì không lẽ để Tuyết Nhi, Đình Khan một mình tại Ngũ đài sơn.

Buông một tràng thở dài, Tuấn Luận nói:

- Thôi được rồi... Huynh sẽ vào gặp Ngự Thần Y, rồi tất cả mọi người mau rời Hàm Dương. Huynh cũng không lưu lại đây đâu. Huynh sẽ đến nơi huynh đến.

Lâm Tứ buột miệng hỏi:

- Huynh đi đâu nữa...

- Huynh không thể nói bây giờ với Lâm đệ được.

Lâm Tứ miễn cưỡng không hỏi Tuấn Luận nữa Hai người vào khách điểm, đi thẳng đến phòng trọ của Băng Lệ, Tuyết Nhi, Đình Khan và Ngự Thần Y.

Vừa thấy Tuấn Luận, Ngự Thần Y đã hối hả bước ra đón:

- Hạ lão đệ.

Tuấn Luận ôm quyền:

- Ngự huynh...

Ngự Thần Y phấn khích nói:

- Lão huynh phải cất công đến đây tìm Hạ lão đệ đây. Nhất định lão đệ phải thết đãi hảo tửu cho lão huynh mới được.

Lâm Tứ nhanh miệng nói:

- Có sẵn rượu và thức ăn đây... Lâm Tứ này sao giỏi quá, lúc nào cũng có sự chuẩn bị chu toàn.

Y vừa nói vừa bày thức ăn ra bàn. Tuấn Luận nhìn về phía Băng Lệ. Nàng vẫn đứng nép góc phòng, mặt che vuông lụa trắng với Tuyết Nhi và Đình Khan.

Chàng bước đến trước mặt Băng Lệ:

- Muội...

Băng Lệ cúi mặt nhìn xuống:

- Huynh...

Tuấn Luận mỉm cười nói:

- Gặp lại muội huynh rất mừng.

Nghe Tuấn Luận nói câu này, bất giác nước mắt trào ra khoé, Băng Lệ khẽ lắc đầu như thể muốn chối bỏ lời nói của Tuấn Luận.

Ngự Thần Y bước đến bên Tuấn Luận:

- Nào... Chúng ta lại đối ẩm với nhau thôi.

Tuấn Luận mỉm cười với Tuyết Nhi và Đình Khan rồi quay lại bàn thức ăn đã được Lâm tứ bày ra sẵn. Lâm Tứ chọn chỗ ngồi cạnh Ngự Thần Y.

Y nói với Băng Lệ và hai đứa trẻ:

- Nào... Mọi người đến đây đi... Chẳng lẽ đợi Lâm Tứ thỉnh Tuyết Nhi và Đình Khan ả? Những thứ này, Lâm đại ca suýt phải trả bằng cái mạng của mình đó.

Chờ cho mọi người ngồi vào bàn, Lâm Tứ mới chúc rượu vào bốn chiếc chén. Y vừa chúc rượu vừa nói:

- Tô tử tử hôm nay hẳn phải uống một chén rượu để mừng ngày sum họp đó.

Y bưng chén:

- Mời tất cả mọi người.

Tất cả cùng nâng chén, uống cạn số rượu Lâm Tứ chúc ra chén. Tuấn Luận mới nhìn Ngự Thần Y hỏi:

- Ngự lão huynh rời Ngũ đài sơn tìm Tuấn Luận hẳn để đòi nợ đã gửi Tuyệt Nhi và Đình Khan.

- Hê... Lão đệ nói sai rồi. Lão huynh có một chuyện hệ trọng muốn nói với lão đệ đây.

Tuấn Luận nghiêm mặt hỏi:

- Lão huynh định nói chuyện gì? Xin đừng nói cho Tuấn Luận về những truyền thuyết của mười hai hạt thần châu mà hiện tại Tuấn Luận chẳng giữ một hạt nào cả.

- Chuyện đó thì lão huynh đây biết... Mười hai hạt thần châu hiện đã ở trong tay Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế rồi.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Không phải như vậy đâu... Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế thì chỉ giữ mười một viên thần châu. Còn Minh chỉ Thần châu thì Tuấn Luận buộc phải trao cho Diệp Tình Hương Cung chủ rồi

- Vậy là Thần châu chưa hợp nhất.

Tuấn Luận gật đầu:

- Hiện tại thì chưa hợp nhất, nhưng chuyện hợp nhất Thập nhị Thần châu cùng chỉ trong nay mai thôi. Thế lão huynh đến đây vì chuyện đó à?

Ngự Thần Y lắc đầu:

- Lão đệ đã nói rồi... Lão huynh tìm lão đệ không phải vì chuyện Thập nhị Thần châu đâu, mà vì chuyện khác.

Lão chỉ Tuyệt Nhi và Đình Khan:

- Chính Tuyệt Nhi và Đình Khan buộc lão huynh phải đi tìm lão đệ đó.

Đôi chân mày của Tuấn Luận nhướng lên. Chàng cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Chưa một ai có thể dời bước Ngự Thần Y khỏi Ngũ Đài sơn, thế mà hai đứa trẻ chưa đến tuổi trưởng thành lại có thể dời được lão huynh sao? Chuyện này quả là lạ lắm đó.

- Tất nhiên là lạ rồi, nhưng nếu Tuyết Nhi và Đình Khan không đến thì Ngự Thần Y chẳng bao giờ rời Ngũ đài sơn cả.

Lão nói xong bưng chén rượu vừa được Băng Lệ chúc đầy nói.

- Lão đệ uống cạn chén rượu này đi, lão huynh sẽ nói.

- Mời Ngự lão huynh.

Lâm Tứ cũng chen vào:

- Mời Ngự lão huynh và Hạ đại ca.

Ba người dốc chén rượu trút vào miệng. Lâm Tứ phùng má trợn mắt vội vã quay ngang ho sặc một tiếng. Rượu trong miệng gã phún ra tung toé.

Ngự Thần Y nhìn gã nói:

- Uống không được thì đừng bắt chước lão phu và Hạ Tuấn Luận. Nếu người muốn uống rượu như Hạ Tuấn Luận và Ngự Thần y thì phải... ra công diện bích hai mươi năm mời được đó.

Ngự Thần Y nhìn lại Tuấn Luận nói:

- Lần này lão huynh tìm đến Hạ lão đệ vì chất độc hạ vào nội thể của Tuyết Nhi và Đình Khan.

- Chuyện đó có gì liên quan đến huynh mà huynh phải thân hành tìm đến Tuấn Luận.

- Tất nhiên không liên quan đến ta rồi, nhưng có liên quan đến vận mệnh võ lâm.

Mặt Tuấn Luận đanh lại:

- Lão huynh nói cho Tuấn Luận biết được không?

- Tất nhiên lão huynh tìm lão đệ để nói đây.

Ngự Thần Y vuốt chòm râu bạc phếch rồi chậm rãi nói:

- Võ lâm trước đây đã từng biến động với Can Tâm Thảo Vô Ảnh Chi Độc. Bất cứ ai trúng phải Can Tâm Thảo Vô Ảnh Chi Độc xem như là người tàn phế, nếu không nghe theo chỉ dụ của Địa Linh Tôn Giả. Ngay cả lão huynh là một ngự Thần Y cũng phải bó tay. Chỉ vì Can Tâm Thảo Vô Ảnh Chi Độc mà lão huynh đến Ngũ Đài sơn quyết tâm bào chế giải dược đó.

Tuấn Luận hỏi:

- Vậy Can Tâm Thảo Vô Ảnh Chi Độc có liên quan gì đến võ lâm?

- Ồ... Thì lão huynh đang kể đây... Can Tâm Thảo Vô Ảnh Chi Độc có công năng rất lạ lùng. Phàm những ai đã trúng phải nó rồi thì đến đúng ngày trăng khuyết. Nếu không có giải dược, đầu đau như búa bổ, có thể nói sống không được, chết cũng không xong. Nên kẻ trúng độc nhất nhất phải nghe theo chỉ huấn của người hạ độc là Địa Linh Tôn Giả. Mà hồi đó Địa Linh Tôn Giả lại có chủ đích độc bá võ lâm. Y chỉ thất bại sau khi gặp Thượng Quan Nghi, sư phụ của lão đệ.

Ngự Thần Y nghiêm giọng nói:

- Tuyệt Nhi và Đình Khan đã bị người ta hạ Can Tâm Thảo Vô Ảnh Chi Độc. Chính vì lẽ đó mà lúc nào hai đứa bé này cũng cần đến thuốc giải.

Tuấn Luận nhìn sang Bằng Lệ:

- Tô Muội... Vậy hẳn Tô muội biết Địa Linh Tôn giả là ai. Tụ Hiền trang chủ Mạc Thiên Vân, đúng không?

- Muội cũng không biết... Vì mỗi khi giao nhiệm vụ cho muội, người trao giải dược đều vận trường y, che mặt bằng chiếc mặt nạ dát vàng.

Tuấn Luận nhìn lại Ngự Thần Y:

- Lão huynh nghi ngờ, tất cả mọi cao thủ của võ lâm, kể cả những vị chưởng môn hẳn đều đã trúng phải Can tâm thảo vô ảnh chi độc.

Ngự Thần Y gật đầu:

- Lão huynh nghĩ như vậy đó. Lão đệ suy ra thì tự khắc biết ngay thôi. Nếu Địa Linh Tôn Giả là Tụ Hiền trang chủ Mạc Thiên Vân thì với tòa Dịch quán của Tụ Hiền trang, hẳn y đã âm thầm hạ Can tâm thảo vào nội thể của mọi người rồi.

- Đệ quả là ngạc nhiên đó... Mạc Thiên Vân có tham vọng lớn như vậy ư? Quả là khó tin.

Ngự Thần Y nheo mày hỏi:

- Chuyện sờ sờ ra như thế sao lão đệ lại không tin nhỉ?

- Đệ biết con người của Tụ Hiền trang chủ. Mặc dù y có tâm cơ hợp nhất Thập nhị Thần châu, nhưng sâu độc thì y chẳng có đâu.

Lâm Tứ chớp mắt, nhãn mặt nhìn Tuấn Luận:

- Đệ hiểu rồi... Huynh không cho Mạc Thiên Vân là người có tâm địa sâu độc, chỉ vì...

Tuấn Luận đành mặt, cướp lời Lâm Tứ:

- Đệ đừng nói càn. Thật ra huynh biết Mạc Thiên Vân... Y cũng là một người hào phóng.

Lâm Tứ khoác tay:

- Đệ nghĩ khác Hạ đại ca. Chúng ta thử suy xét thì sẽ thấy ngay Mạc Thiên Vân như thế nào nhé. Mạc Trang chủ bề ngoài giả vờ hào phóng lập dịch quán tại Tụ Hiền trang. Lập dịch quán tất y muốn quần hùng võ lâm phải đến dịch quán chứ. Một khi anh hùng hào biết đến dịch quán thì y mới dễ bề kéo lưới mà chẳng chút khó khăn mệt nhọc gì. Nhưng để tạo được sự chú ý của quần hùng thì...

Lâm Tứ nhìn qua Băng Lệ:

- Họ Mạc phải cần đến Tô tử tử... Có đúng vậy không? Muốn bắt Tô tử tử làm theo ý của mình thì Mạc Thiên Vân phải hạ độc vào Tuyết Nhi và Đình Khan.

Tuấn Luận nhìn sang Băng Lệ:

- Muội, muội Hãy cho huynh biết một điều.

Băng Lệ gật đầu.

Tuấn Luận hỏi:

- Ai đã dạy cho muội tấu khúc “Đoạn trường ly biệt.

- Cát Bội Hương tử tử... Sau khi Cát Bội Hương tử tử truyền cho muội khúc Đoạn trường ly biệt thì người chẳng bao giờ còn gặp muội nữa.

Lâm Tứ vỗ trán nói:

- Vậy đích thị là Mạc Thiên Vân đang có ý đồ làm chủ võ lâm rồi. Y nhờ Cát Bội Hương...

Tuấn Luận lắc đầu:

- Không đâu. Nhất định Bội Hương không phải là người đó. Nếu như Bội Hương truyền thụ khúc Đoạn trường ly biệt thì hẳn có mục đích.

Lâm Tứ nhún vai:

- Làm sao biết được Cát tử tử có mục đích gì? Hay lại nghe theo lời của Mạc Thiên Vân?

Ngự Thần Y chen vào:

- Lão đệ... dù muốn hay không muốn thì lão đệ cùng phải bắt Mạc Thiên Vân nói ra sự thật. Nếu đúng như Lâm tiểu tử đây nói thì hẳn phải trao giải dược cho mọi người.

Ngự Thần Y lấy trong thắt lưng ra một lọ tịnh bình. Lão đặt tịnh bình lên bàn:

- Lão đệ... Trong tịnh bình này là giải dược Can Tâm Thảo Vô Ảnh Chi Độc. Chỉ con một hoàn pha với nước đủ dùng cho trăm người. Với bấy nhiêu giải dược này, lão huynh nghĩ có thể hóa giải độc Can tâm.

Tuấn Luận gật đầu. Chàng lấy tịnh bình cho vào áo ngực:

- Tuấn Luận sẽ đi tìm Mạc Thiên Vân. Còn Ngự lão huynh và mọi người hay quay về Ngũ Đài sơn. Trên Ngũ Đài sơn hẳn chẳng có một ai có thể tìm được nơi ngụ của mọi người.

Băng Lệ nhìn Tuấn Luận:

- Mọii có thể đi cùng huynh chứ?

Nhìn nàng một lúc, Tuấn Luận rồi lắc đầu:

- Mọii không nên đi theo huynh...

- Đại ca...

- Rồi huynh sẽ đến Ngũ Đài sơn.

Chàng vừa nói dứt câu thì cửa phòng bật tung ra, một giọng nói ồm ồm cất lên:

- Người đâu còn cơ hội đến Ngũ Đài sơn nữa.

Lời đó vừa dứt thì lưỡi đao chụp đến Tuấn Luận, nhưng Tuấn Luận còn nhanh hơn lưỡi đao nọ. Đao chưa biến thành chiêu thì đã nằm gọn trong tay chàng.

Tuấn Luận nhìn thẳng người đó.

Ngự Thần Y reo lên:

- Ý Thiên Rèn Đao Nam Hiệp Vũ Tịnh, Nam Hiệp nhận ra lão phu chứ?